

Ανατομία ενός πλέγματος

εις μνήμην Γιώργου Ζαμπέτα

...κατάλαβα πως αυτός ο κόσμος, σύντροφε, δεν είναι φτιαγμένος για να τον πιστεύεις, αλλά για να τον υπακούς—οι εφημερίδες, η τηλεόραση, ο κινηματογράφος, τα περιοδικά είναι γεμάτα εικόνες, καθώς σου λένε και σου δείχνουν τι «πρέπει» να σκεφτείς και ποια να είσαι. Η εικόνα δεν είναι επικοινωνιακά πληροφοριακή. Είναι κάτι το παντελώς διαφορετικό: είναι προπαγάνδα, είναι η μετάδοση ιδεών και ηθών, είτε από τη μια εικόνα στην άλλη είτε μέσα σε μια γενική εικόνα, στο βαθμό που κάθε εικόνα εκτελεί μια πράξη και η πράξη ολοκληρώνεται στην εικόνα. Γάματα... (Η εικόνα είναι καρπός και κραυγή προερχόμενη από την ατροφία των αισθήσεων (βλ. σύγχρονη αρχιτεκτονική, ταινίες πορνό, ή μια ξανθή παρουσιάστρια να μας καλεί να περάσουμε σε γραμμούλες...)

(**Τα** μάτια δεν είναι **η όραση**. Υπάρχουν τυφλοί που είδαν περισσότερο **φως** από

εσένα που τάχα βλέπεις. (Σύντροφε, εδώ πια κανένας δεν είναι πιο κατάλληλος από έναν καθημερινό ακατάλληλο... (Και που λες... σαν περιπλανώμενος δυστυχημένος στη **μαύρη μου παλιοζωή**, μια μέρα, παλιά, ξύπνησα στο παγκάκι με το κεφάλι άδειο καζάνι να σιγοβράζει. Κάτι ένιωσα στην τσέπη του παντελονιού και βρήκα ένα μικρό μπουκάκι ούισκι μισογεμάτο. Το έφερα στο στόμα και γουργούριζε σταθερά μέχρι που άδειασε όλο μέσα μου... Ήμουν μόλις είκοσι δύο ή τριών, μα ήξερα ήδη εκ πείρας τη γεύση της κατάστασης, όπως και οι άνθρωποι που έχουν φιλήσει εικόνες αγίων ξέρουν τη γεύση τους. Είδα τα πάντα εκεί στο παγκάκι: τον πάτο και την υπόσχεση. Θυμήθηκα τη μάνα μου και την Παναγία και έκλαψα. Αργότερα πέρασα το πρωινό σ' ένα μπαρ με κάτι γέρους με ομιχλώδη πρόσωπα που είχαν μάθει πώς να μην κινούνται, έμαθαν όλοι τους να μένουν όμορφα ακίνητοι και να αφήνουν τη ζωή να τους σκοτώνει. Σπούδαζα την υπόλοιπη εβδομάδα σε ένα πανεπιστήμιο χωρίς ποτέ να καταλάβω τι ακριβώς σπούδαζα—ήθελα μόνο να γίνω συγγραφέας, να ξεφύγω και να πληγώσω όσους αγαπώ, τα βράδια διάβαζα Μπουκόφσκι και μεθούσα μόνος στο σαλόνι και τηλεφωνούσα στη γυναίκα που μου είχε ραγίσει την καρδιά και της διάβαζα ποιήματα και ιστορίες ώσπου να μου κλείσει το τηλέφωνο και την έπαιρνα ξανά και ξανά και ξανά ώσπου τελικά να γίνει κάτι με την αστυνομία...)

(Επικίνδυνα πράγματα...

(Και ποτέ **ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ**. Δεν ξεχνώ & αυνανίζομαι.

Τραγικός...

(Η γυναίκα αυτή ήταν υπέροχη, έμοιαζε να ονειρεύεται πάντα κάτι το μακρινό, περιμένοντας υπομονετικά κάποιον ή κάτι να την καταστρέψει. Είχε σπαταλήσει όλη της τη ζωή. Και τέτοιες γυναίκες ήταν πολύ αγαπητές σ' εμένα που είχα σπαταλήσει μόνο λίγα χρόνια... Ένας άγγελος άδειαζε την ψυχή μου μέχρι το χείλος ενός ποτηριού κοιτέιλ—χωρίς μέτρο,

ανεξέλεγκτα—κι εγώ άκουα φωνές να μουρμουρίζουν στο κεφάλι μου, και ο κόσμος και ο πολιτισμός φαίνονταν να γαμιούνται. Η ζωή, σύντροφε, είναι πουτάνα και μετά τελειώνει... Μόνος κι έρημος λοιπόν, ξένος στο μπουρδέλο της ζωής σε γνωρίζω από την σιωπή σου, γυναίκα, στην άλλη άκρη της γραμμής... Νιώθω τα πάντα πριν συμβούν... Βλέπω τα πάντα πριν συμβούν... Βρίσκω την αλήθεια πριν ακόμα συμβεί... Με καταποντίζουν ώρες μικρές και χάνω το αεροπλάνο, το πλάνο και τον Θεό... Κι ύστερα με πυροβολούν στο σημείο της καρδιάς...

(...Λοιπόν, σύντροφε, τι κοιτάς; Έτσι πάει. Σύντροφε, μίλα στην τρύπα της σφαιράς. Πες της είσαι τέλεια. Κι ύστερα απάντησέ μου ποιος πεθαίνει καλύτερα, ο πολιτισμός σου που ξεπέφτει δήθεν για χάρη σου ή το κουνούπι στο ποτήρι σου με το ουίσκι;

Πίνεις γύρω από τον θάνατο του κουνουπιού, κρατώντας τον σε απόσταση απ' τα χείλη σου, και αφήνεις το κουνούπι στα παραάξενα ρηχά κολλημένο στο γυαλί. Λοιπόν, πώς να πεθάνεις; Πώς να ζεις; Αυτά τα ερωτήματα, αν ρωτήσουμε το νεκρό κουνούπι, απαντώνται και τα δύο ως εξής: Σε κατάσταση μέθης... Κι εγώ, έτσι που με βλέπεις, δεν ζω πια: εγώ συμβαίνω.)))))